

opstille den Regel, at vedkommende Embedsmand i saadanne Tilfælde i Reglen selv bør bestofte sit Vikariat. Det er ikke som et Princip, men som en Regel, dette er opstillet, og jeg har allerede bemærket, at Udvalget er fuldkommen villigt til at indrømme Undtagelser derfra. Nigten til at skaffe en Vikar har naturligvis sin Begrænsning. Naar der, saaledes som det ærede Medlem syntes at antyde, kun findes et Menneske i Danmark, der kan være Lærer i Romeret, haves der jo en saadan Begrænsning, thi naar en Saadan ikke findes i Danmark, kan det selvfølgelig ikke paalægges Vedkommende at skaffe en Vikar, men dette er Noget, jeg skal holde uden for Betragtningen. I en almindelig Sætning udtalte det ærede Medlem saaledes, at det, at en Embedsmand i nogen Tid ved Sygdom har været forhindret i at udføre sine Forretninger, ikke kan ansøres som Grund til, at han skal afgive en Del af sin Embedsindtægt til en af Staten antagen Vikar. Jeg tror imidlertid, at naar en Embedsmand er forhindret ved Sygdom, kan dette meget vel ansøres som Grund til, at han maa afgive en Del af sin Indtægt til en Vikar; saaledes opfatter jeg og, som jeg tror, hele Udvalget Sagen. Hvorvidt den Vedkommende skal antages af Staten eller skal godkjendes af Staten eller kan antages, uden at Staten giver sit Samtykke, ligger uden for nærværende Sag, men at den vedkommende Embedsmand selv bør bestofte sit Vikariat, maa vistnok anses for Regel. Det er forøvrigt ikke, saaledes som det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgtreds (Ingerslev) yttrede, en Kollega, der i dette Tilfælde vikariere. Det er oplyst for mig, at det var en ikke forelæsningspligtig og ellers ikke forelæsende Mand, som vikariere. Jeg har fundet det rigtigt at give denne Oplysning, thi havde det været en Kollega, der vikariere, kunde man have gjort den i alt Fald sædvansmæssige Regel gjældende, at Kolleger i saadanne Forhold vikariere gratis for hinanden. Her vil Vedkommende vistnok have Lab, men det bliver den paagjældende Lærers, Statsraad Bendz, Sag, hvorledes dette Honorar skal staffles tilveie. Jeg skal iøvrigt henstille til det ærede Thing, hvilken Betydning det vil tillægge dette Moment, at det ikke er nogen Kollega af Statsraad Bendz, men en ikke forelæsningspligtig Mand, der har vikarieret for ham, da jeg har hørt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgtreds, at der har hersket en Del Misforstaaelse i saa Henseende.

Winther: Det ærede Ordfører mente, at Noget af det, jeg havde udtalt, trængte til Supplerings. Ja, det er ganske vist, at hvis Sagen skalde fremsendes fuldstændig, vilde det blive en meget vidtløftig Historie. Selv det, jeg fremsatte, forekom mig at være meget vidtløftigt, og jeg rettede derfor den Anmodning til den ærede Ordfører, at han vilde give de fornødne manglende

Oplysninger. Han gav jo imidlertid kun en Oplysning, nemlig et Udsagn fra den Mand, der er den Skyldige, hvis Nogen er skyldig fra Jernbanebestillingsmændenes Side. Det var nemlig et Udsagn fra den Lokomotivfører, der havde ført Lokomotivet; men om ham kan man jo ikke sige, at han var aldeles upartiisk i denne Sag. Nu vil jeg med den ærede Formands Tilladelse til Gjengjæld oplæse otte Linier, som ere en Udtalelse af Stedets Forhørsdommer. Det er dertil, jeg har henholdt mig, thi da jeg ikke var tilstede under Branden, kan jeg kun henholde mig til Aktstykkerne. Det hedder i den af mig nævnte Forhørsudskrift: „Dommeren fandt Anledning til at bemærke, i Anledning af de i Forhøret i Aarhus afgivne Forklaringer, at den afbrændte Gaard var saaledes beliggende, at den med Taget var omtrent i Niveau med Jernbanen, der paa dette Sted gik over en flere Alen høi Dæmning, saaledes at, om det end maatte forholde sig rigtigt, at Gnister fra Lokomotivforstøttenen ei kunde bevirke Antændelse, vilde dog Gløder, nedfaldne fra Fyringsristen, fra Banen kunne have været af Binden førte hen paa Taget af bemeldte Gaard“. Dette Udsagn af en Mand, der er upartiisk i Sagen, har jeg troet det rigtigt at anføre. Det var en ganske besynderlig juridisk Grundsatning, som den ærede Ordfører gjorde gjældende, at et Assurancefælleskab kunde man ikke komme i Møde ved Leiligheder som disse. Domstolene have flere Gange tilkendt en af de Forsikringer, jeg er Formand for, Erstatning for den Skade, der var bevirket af Nogen, enten ved at stille Ud paa det vedkommende Sted, hvor de forsikrede Løspregjensstande vare, eller paa andre Steder, hvorfra Ilden havde forplantet sig hen til det paagjældende Sted, hvori de forsikrede Løspregjensstande befandt sig. Den ærede Ordfører underkjenner altsaa den Udtalelse af Domstolene, at ogsaa Forsikringsfælleskaber have Ret og Adkomst til at faae Erstatning for den Skade, der paaføres dem, og det var altsaa en ganske besynderlig juridisk Fortolkning, som den ærede Ordfører fremsatte, og som han angav at fremsætte paa Finantsudvalgets Vegne. Jeg skal imidlertid lade staa hen, om virkelig det hele Udvalg i den Grad vil optræde som Overdomstol. Jeg holder mig nu til de egentlige Domstole paa Domstolenes Gebet. Hvad dernæst angaar den ærede Ordførers Udtalelse om Bindens Retning, bekræfter den blot det, jeg har anført, og det var altsaa ikke nogen Berigtigelse. Jeg har kun sagt, at Binden førte fra Banen paa Gaarden; om den kom paa straa eller lige ind, talte jeg ikke om, hvilket jo desuden beror paa, i hvilket Dieblis Ilden er faret ud fra Lokomotivet. Jeg maa dernæst lige over for nogle andre Ytringer bemærke, at Sagen ikke fra min Side er bleven opstillet som en juridisk Fordring. Jeg har tvertimod betegnet den som en Hensigt om at træffe en Billighedsafgjørelse i Lighed med, hvad der er sket isjor fra dette